

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. május 10-én.***

67. Zsoltár 7-8. verse: „Meghozta termését a föld, megáld bennünket Istenünk, az Isten. Megáld bennünket az Isten, féljék őt mindenütt a földön!”

### ***Kedves Testvéreim!***

Két hete az istentiszteletünkön a békességről volt szó. Mondtam, hogy akinek ez az életében jelen van, az már félig református, hiszen a köszönésünk így hangzik: áldás, békesség! A mai napon mellé tesszük ennek a köszönésnek a másik felét is, Isten áldását.

Az első és legfontosabb kérdés, hogy kiről is szól a zsoltár? Istenről. „Megáld bennünket Istenünk, az Isten”. Ő a középpont. Nem az ember. Nagyon sokszor pedig mi magunk is úgy éljük az életünket, hogy ezt nem vesszük eléggé komolyan. Nem az én életem a középpont. Nem a családom a középpont. Nem a tanulás és nem a munkám a középpont. Egyedül Isten lehet az.

Egy alkalommal valaki elmesélte, hogy az ő élete mindig is nagyon rendezett élet volt. Megházasodott, és a férjével szeretetben éltek. Megszületett három gyermekük, volt hivatása, ami az életének értelmet adott. Ha megkérdezték volna, hogy mi hiányzik, azt mondta volna, semmi lényeges nem hiányzik. Aztán egyszer csak találkozott Istennel, és rájött, hogy semmi nem hiányzott ugyan az életéből, de valaki mindig hiányzott. Elmondta, hogy az élete kerek élet volt, csak éppen nem volt középpontja. Mondhatom úgy is, hogy nem volt igazodási pontja.

Amikor pedig ez a zsoltár mindennek a közepébe Istent állítja, akkor felteszi nekünk is a kérdést: ki az életem középpontja? Ki körül forog az életem? Vagy mi körül forog az életem? Biztosan mindenki láttott már olyan kutyát, amelyik a saját farkát kergeti. Az életünk, az életem, mihez igazodik? Magamba csavarodó, vagy Krisztus körül mozgó az életem?

Isten áldása csak akkor lehet az enyém, hogyha köré építünk mindent. Kicsit olyannak érzem az Isten nélkül élő embereket, mint azokat, akik úgy gondolják, hogy a naprendszernek a Föld a középpontja. Évezredekig azt hitték az emberek, hogy a Föld egy helyben áll, és a Nap járja körül. Aztán felfedezték, hogy a Föld forog a saját tengelye körül, és kering a Nap körül. Azt is megfogalmazhatjuk, hogy a mi életünk is pörög, de nem mindegy, hogy mi körül, vagy ki körül kering. A zsoltáros számára az életrendszere a középpontja Isten, mint ahogyan a naprendszer középpontja a Nap. Minden olyan ember, aki azt gondolja, hogy ő a középpont, és mindenki más körülötte kering és forog, az elveszíti a lehetőséget az áldásra.

Ez a zsoltár aztán felhoz egy konkrét példát is arra, hogy miben jelenik meg Isten áldása. „Meghozta termését a föld, megáld bennünket Istenünk, az Isten.” Ez pedig jelenti a másik oldalról azt is, hogyha nem hozza meg termését a föld, akkor nem áldott meg bennünket az Isten. Ha pedig nincsen áldás, akkor vajon ki a hibás? A Mindenható, mert neki nem megy? A Mindenható, aki nem ajándékoz meg bennünket? Miért nem érkezik az áldás?

Kedves Testvéreim! Gondoljuk végig azt az egészen egyszerű esetet, hogy egy szülő a gyermekének csokoládét ad ajándékba. Megteheti a szülő? Természetesen megteheti. Fog csokoládét adni a szándékosan gonosz, ellene támadó gyereknek? Nem valószínű.

Nem szeretjük hallani, de attól még el kell mondanom, hogy a bűn nem más, mint tudatos szembefordulás Istennel. Sőt, ennél még tovább is megyünk, és ki is mondjuk, hogy nincsen Isten. Az ateizmus, az Isten-tagadás elismert fogalomná vált. Kapjuk az áldást, hogyha tagadjuk azt, akitől érkezhetne? Aligha. „Meghozta termését a föld, megáld bennünket Istenünk, az Isten.”

Számomra azok a képek, amiket látok, azok nem Isten jelenlévő áldásáról szólnak, hanem arról a fi-gyelmeztetésről, hogy most már érdemes lenne Őhozzá fordulni. Ahogyan minden egészséges lelkű szü-lő is arra vágyik, hogy a gyermeke a közelében legyen, úgy Isten is erre vár. Ha mi megtérünk hozzá, ha az életünket a kezébe tesszük, ha rábízunk mindent, akkor látni fogjuk az áldásokat is. Még aszályos időben is, még energiahányos időben is, még akkor is, hogyha mi emberek mindent igyekszünk tönkre-tenni. Isten áldását akkor is láthatom. Amikor ugyanis Isten van az életem középpontjában, akkor Ővele kötöm össze az életem eseményeit. Amikor reggel felébredek, akkor hálát adhatok, mert egy újabb napot kaptam ajándékba. Amikor bármilyen munkát befejezhettem, akkor hálát adhatok, mert volt időm, erőm és tudásom ahhoz, hogy ezt megtegyem. Ez pedig mind-mind áldás. Nem a saját eredményem, nem a sa-ját érdemem. Minden Isten ajándéka. „Megáld bennünket Istenünk, az Isten.”

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. május 10-én.***

Végül azzal a hitvallással zár ez a zsoltár, hogy az egész földön tiszteljék az Ő nevét. „Megáld bennünket az Isten, féljék őt mindenütt a földön!” Ezt a hitvallást kimondta egy kis nép, egy kis országban a Földközi tenger partján. Isten áldására az ember válasza az, hogy megbecsüli Isten nevét. Mi is mondhatjuk, hogy bárcsak mindenki Istent követné, mert akkor nem történnének meg azok, amikkel tele van a híradás. Nem lenne háború, mert az emberi indulatok nem törnének ki ilyen erősen. Nem lenne egyenlőtlen elosztása a javoknak, mert mindenki odafigyelne a gyengébbekre. Nem lenne lopás, és nem lenne túlázása semminek, mert nem férne össze az Isten hittel. Nem lenne takargatása a tetteknek, mert mindenki, mindent nyíltan vállalhatna. Miért nincsen ez így? Mert nem Isten a középpont, mert nem az Ő áldása a lényeg, hanem az ember, az emberi előrejutás, az emberi érdek.

„Megáld bennünket az Isten, féljék őt mindenütt a földön!” Mi ezzel a hitvallással kapcsolatban a mi feladatunk? Megváltoztatni az egész földet? Biztosan nem, mert ez lehetetlen. Megváltoztatni az országunkban élőket? Biztosan nem, mert ezt sem tudjuk megtenni. Megváltoztatni a családukban élők lelkét? Még csak ez sem a feladatunk, mert ezen a téren már azt is kimondhatjuk, hogy nem mi változtattunk meg embereket, hanem egyedül Isten. Akkor nem tehetünk semmit?

Az egyik teológiai tanár Pápán azt mondta, hogyha változtatni akarsz dolgokon, akkor rajzolj egy kört, ahol a változást el akarod kezdeni, és állj bele. Ne másokkal foglalkozzunk, de ez nem azt jelenti, hogy ne tudjuk azt, merre halad a világ. Ne mások életét figyeljük újra, meg újra, hanem a sajátunkét. Két képet hadd hozzak ezzel kapcsolatban. Sok építkezés zajlik most a velünk szemben lévő területen. Amikor építik a házat, akkor vízmértékkel, zsinórral adják meg az „irányt”, és minden egyes téglát ahhoz igazítanak. A mi Istenünk tanítása, a Szentírás az a zsinórmérték, amihez tudjuk igazítani az életünket. A másik kép a bizalomról szól. Egy kisgyerek odamegy a szülőhöz, és a kezébe tesz egy játékot, vagy olyan tárgyat, ami neki nagyon fontos, majd azt mondja. Vigyázz rá. Tudja, hogy a szülő sokkal jobban meg tudja óvni, mint ő. Mi is vigyük az életünket, szeretteinket, és mindent Isten elé imádságunkban és tegyük az Ő kezébe. A változás tehát akkor kezdődik, amikor a saját életünket mérjük oda Istenhez, és kezdjük el annak az átforgatását.

Végül már csak egyetlen kérdést szeretnék feltenni. Hogyan lehet meg bennünk az a hit, hogy a mi igazodási pontunk Istennél tökéletes, és hogy mi megbízhatunk benne? Úgy, hogy Mennyei Atyaként tekintünk rá. Ez pedig akkor történik meg, hogyha az életünk királya Jézus Krisztus, Ő a középpont, lelkünk iránytűje pedig a Szentlélek, akihez igazodunk. Legyen ez így minden napon!

***Ámen!***